

Sygnatura akt II Ca 463/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jarosław Tyrpa

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Karnasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. i K. S.

przeciwko Gminie Miejskiej K.

o ustalenie wysokości opłaty

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

z dnia 9 listopada 2017 r., sygnatura akt XII C 1762/17/P

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze w Krakowie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

SSO Jarosław Tyrpa

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 21 czerwca 2018 roku

We wniosku skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., zastępującym pozew, powodowie K. S. i M. S. wnieśli o uznanie wypowiedzenia dotychczasowej opłaty za użytkowanie wieczyste za bezskuteczne, a to wobec nie doręczenia wszystkim użytkownikom wieczystym wypowiedzenia przed dniem 31 grudnia danego roku.

Gmina Miejska K. w odpowiedzi na pozew wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego strona pozwana podniosła, że zasada jedności udziału w nieruchomości wspólnej, na którą powołuje się strona powodowa nie ma zastosowania do w stosunku do garaży wielostanowiskowego. Udziały w takim garażu są związane bowiem z konkretnym miejscem postojowym i komórka lokatorską, stanowiących niezależnie od innych miejsc garażowych i komórek lokatorskich samodzielne przedmioty na rynku nieruchomości. Nadto strona pozwana podniosła, iż w aktualnym stanie prawnym każdy ze współwłaścicieli lokalu niemieszkalnego odpowiada za swój udział.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powodowie K. S. i M. S. posiadają udziały po 1464030/1151739000 części w użytkowaniu wieczystym nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), zabudowana budynkiem, w którym między innymi wyodrębniono lokal niemieszkalny – garaż wielostanowiskowy, w którym powodowie posiadają do wyłącznego korzystania miejsce postojowe nr (...) i komórkę lokatorską nr (...). Pismami z dnia 15 grudnia 2016 roku wypowiedziano powodom dotychczasową wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste podwyższając ją z 1% na 3%. Oświadczenie o wypowiedzeniu doręczono powodom w dniu 20 grudnia 2016 roku.

W oparciu o powyższe Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska powodów co do braku skuteczności dokonanego przez pozwanego wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego z uwagi na podnoszony fakt niedoręczenia wypowiedzeń wszystkim współużytkownikom wieczystym nieruchomości oraz dokonania wypowiedzenia jedynie co do części nieruchomości będącej przedmiotem użytkowania wieczystego. Powołując się na treść art. 73 ust. 2a ustawy o gospodarce w nieruchomościach Sąd Rejonowy wskazał, że przewiduje on możliwość różnicowania stawek procentowych opłaty rocznej w odniesieniu do poszczególnych udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości. Sytuacja prawna konkretnego współużytkownika, wynikająca ze stosunku umownego łączącego go z właścicielem nieruchomości, nie wpływa bezpośrednio na sytuację pozostałych współużytkowników w zakresie wysokości opłat uiszczanych przez nich za użytkowanie wieczyste. Wysokość opłat obciążających poszczególnych współużytkowników może się zatem różnić. Obciążają one odrębnie każdego ze współużytkowników, stosownie do wielkości przysługującego mu udziału.

Zgodzić należy się co do zasady z powodami, że mając na uwadze, że prawo użytkowania wieczystego dotyczy jednej nieruchomości właściciel gruntu powinien wypowiedzieć opłaty wszystkim współużytkownikom wieczystym w tym samym czasie. Nie oznacza to jednak, jak wywodzą powodowie, że warunkiem prawnym skutecznego wypowiedzenia opłaty rocznej w dotychczasowej wysokości jednemu ze współużytkowników jest skuteczne wypowiedzenie pozostałym współużytkownikom ich dotychczasowych opłat. Zależność prawna tego typu nie zachodzi. Wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej zostało złożone powodom zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 78 ust. 1 ugn. Natomiast brak wszystkich dowodów doręczeń odrębnych wypowiedzeń skierowanych do pozostałych współuczestników wieczystych uprawnionych ze swoich udziałów nie wpływa na skuteczność wypowiedzenia dokonanego stronie powodowej.

Konsekwencją oddalenia powództwa było rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania o których orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku powodowie zaskarżając go w całości wnieśli o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wobec nierozpoznania istoty sprawy oraz o zasądzenie kosztów. Zarzucili:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym ustaleniu daty doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu dotychczasowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego pozostałym uprawnionym z tytułu udziału w użytkowaniu i na nieprawidłowym ustaleniu, że każdemu z powodów przysługuje udział 1464030/1151739000;
- naruszenie prawa materialnego tj.: art. 73 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez ich nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu, że możliwe jest ustalenie odrębnej wysokości opłat dla osób uprawnionych z udziałów ułamkowych w użytkowaniu wieczystym jednego lokalu;
- art. 78 ust. 1 w zw. z art. 73 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wypowiedzenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego może być doręczone każdemu z uprawnionych dowolnemu z uprawnionych z tytułu jednego udziału w użytkowaniu wieczystym, a w konsekwencji doręczenie dokonane w sprawie nie ma związku z doręczeniami dokonanymi po terminie wskazanym w art. 78 ust. 1 ustawy;

- art. 61 k.c. poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na uznaniu doręczenia nie wszystkich z osób, wobec których doręczenie jest konieczne;

- art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu mającego istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy – dowodu z oświadczeń o wypowiedzeniu dotychczasowej opłaty, co miało wpływ na wynik sprawy oraz poprzez nieprzeprowadzenie wnioskowanego dowodu z wydruku z księgi wieczystej lokalu garażowego, co ma istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy.

Strona pozwana Gmina Miejska K. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

1. W pierwszej kolejności rozważenia wymaga kwalifikacja procesowa sprawy pod kątem jej przynależności do postępowania odrębnego (uproszczonego), która zawsze powinna być dokonywana przez sąd z urzędu bądź przed nadaniem sprawie biegu przez przewodniczącego na podstawie art. 201 § 1 k.p.c. Wynika to z faktu, że kwalifikacja skutkuje na przyszłość i jest przesłanką późniejszego stosowania z urzędu przez sąd rozpoznający sprawę określonych regulacji procesowych należących do danego rodzaju postępowania.

Zasada ta, jak wyjaśniono w orzecznictwie znajduje odniesienie nie tylko do postępowania pierwszoinstancyjnego, ale również i do dalszych jego etapów przed sądem drugiej instancji, a także ewentualnych postępowań zażaleniowych wynikłych w toku postępowania w sprawie w danej instancji. Nie można zatem wykluczyć odmiennej kwalifikacji sprawy dokonanej przez sąd drugiej instancji od przyjętej przez sąd pierwszej instancji. Dochodzi wówczas do zmiany kwalifikacji sprawy w toku postępowania. Może to mieć miejsce zarówno wtedy, gdy sąd drugiej instancji rozpoznaje apelację w sprawie od wyroku sądu pierwszej instancji, jak również wtedy, gdy sprawa toczy się przed sądem pierwszej instancji, a sąd drugiej instancji rozpoznaje jedynie zażalenie od postanowienia sądu pierwszej instancji. Jeśli więc przykładowo sąd pierwszej instancji błędnie - w ocenie sądu drugiej instancji - rozpoznał sprawę bez zastosowania przepisów o właściwym postępowaniu odrębnym, to sąd drugiej instancji, niezależnie od ewentualnej oceny skutków takiej błędnej kwalifikacji dokonanej przez sąd pierwszej instancji, powinien, stosując art. 13 § 1 zdanie drugie k.p.c., dalej rozpoznać sprawę według przepisów dotyczących właściwego postępowania odrębnego, jeżeli dla etapu postępowania drugoinstancyjnego takie przepisy istnieją. Ze stanowiska tego wynika, że przepisy ustawy muszą być respektowane, co oznacza, że ani przewodniczący, ani sąd nie może narzucić trybu postępowania sprzecznego z normą procesową (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 roku, III CZP 11/07, OSNC 2008/2/2 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2009 roku, V CSK 380/08, nie publik.).

2. Zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. przepisy niniejszego działu stosuje się w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych, a w sprawach o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji jakości lub z niezgodności rzeczy sprzedanej konsumentowi z umową, jeżeli wartość przedmiotu umowy nie przekracza tej kwoty. Sformułowanie „sprawy o roszczenia wynikające z umów” jest pojęciem szerokim i nie oznacza wyłącznie roszczenia materialnoprawnego w postaci świadczenia ale obejmuje każde uprawnienie chronione prawem. Z tego względu w postępowaniu uproszczonym podlegają rozpoznaniu także sprawy o ustalenie istnienia lub nieistnienia umowy lub prawa (art. 189 k.p.c.) oraz sprawy o ukształtowanie stosunku prawnego wynikającego z umownego stosunku prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2002 r., III CZP 42/02, OSP 2003, z. 6, poz. 78).

Zarówno w judykaturze jak i piśmiennictwie nie budzi wątpliwości to, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego ma charakter cywilnoprawny. Użytkownik wieczysty jest obowiązany uiszczać opłaty roczne od chwili konstytutywnego wpisu tego prawa w księdze wieczystej, przy uwzględnieniu okoliczności, że skutki wpisu liczy się od daty złożenia wniosku o wpis w księdze wieczystej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 512/04, M. Praw. 2005, nr 5, s. 228). Przyjmuje się przy tym, że powództwo zmierzające do oznaczenia wysokości należnej opłaty rocznej w sprawach rozpoznawanych na podstawie art. 80 ust. 2 u.g.n. ma charakter powództwa o ukształtowanie. Orzeczenie sądu ustalające wysokość opłaty rocznej, należnej po dokonaniu wypowiedzenia, zastępuje

oświadczenie woli i ma charakter konstytutywny. Na skutek jego wydania dochodzi do ukształtowania sytuacji podmiotów konkretnego stosunku prawnego, powstałego na skutek zawarcia umowy o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 37/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 82, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2003 r., I CK 66/02, OSNC 2004, nr 11, poz. 177, z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 430/12, nie publ. i z dnia 5 grudnia 2013 r., V CSK 5/13, nie publ. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2011 r., III CZP 3/11 i z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZ 29/13, nie publ.).

Podkreśla się, że zadaniem sądu jest określenie wysokości świadczenia, jakie użytkownik wieczysty ma spełnić na rzecz właściciela nieruchomości, natomiast do rozpoznania sprawy przez sąd dochodzi dlatego, że strony stosunku użytkowania wieczystego nie są w stanie zgodnie określić wysokości tego świadczenia. W sprawie rozpoznawanej na podstawie art. 80 ust. 2 u.g.n. sąd nie może więc ograniczyć się do oceny skuteczności lub bezskuteczności wypowiedzenia wysokości opłaty rocznej, lecz powinien określić wysokość tej opłaty w sposób wiążący dla stron stosunku użytkowania wieczystego (zob. uchwała Sadu Najwyższego z dnia 7 lutego 2014 r., III CZP 111/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 113).

3. Jeżeli w świetle powyższego orzeczenie sądu ustalające wysokość opłaty rocznej, należnej po dokonaniu wypowiedzenia, zastępuje oświadczenie woli i ma charakter konstytutywny, a na skutek jego wydania dochodzi do ukształtowania sytuacji podmiotów konkretnego stosunku prawnego, powstałego na skutek zawarcia umowy o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste, to nie może być wątpliwości co do tego, że sprawa o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego jest sprawą o roszczenie wynikające z umowy w rozumieniu art. 505¹ pkt 1 k.p.c.

Ponieważ wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi 9 434 zł sprawa ta, zgodnie z poglądem przedstawionym na wstępie, podlega rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w postępowaniu uproszczonym, niezależnie od tego, w jakim postępowaniu została ona rozpoznana przez Sąd pierwszej instancji. Podkreślić przy tym należy, że z akt sprawy nie wynika, by Sąd pierwszej instancji rozpoznał sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym na podstawie art. 505⁷ k.p.c., bowiem nie zostało w tym względzie wydane postanowienie, co skutkować musiałoby rozpoznaniem sprawy przez Sąd Okręgowy także z pominięciem postępowania uproszczonego. Sprawie od początku nadano bieg w postępowaniu zwykłym, na co wskazuje wysokość pobranej opłaty od pozwu, jak również niezażądanie od stron składania pism na formularzu, właściwym dla postępowania uproszczonego (art. 505² k.p.c.). Sprawa jednak podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

4. Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów apelacji stwierdzić należy, że wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji istotą niniejszej sprawy nie jest tylko kwestia wielości użytkowników wieczystych, którym przysługują udziały w użytkowaniu wieczystym i możliwość dokonania wypowiedzenia stawki opłaty rocznej niektórym z tych użytkowników (czego dotyczy powołane przez Sąd pierwszej instancji postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2011 r., III CZP 3/11, OSNC 2011, nr 12, poz. 138) ale przede wszystkim kwestia możliwości wypowiedzenia tej opłaty niektórym tylko ze współwłaścicieli wyodrębnionego lokalu, z własnością którego związany jest udział w użytkowaniu wieczystym gruntu.

Rację przyznać należy powodom, że błędnym jest ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż powodom przysługują udziały po 1464030/1151739000 części w użytkowaniu wieczystym nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...). Jak bowiem wynika z wydruku księgi wieczystej (...) (k. 15 – 30) powodom przysługują udziały po 3/810 części we współwłasności, stanowiącego odrębną nieruchomość, lokalu niemieszkalnego (...) położonego w budynku przy ul. (...) w K., z którego własnością związany jest udział w nieruchomości wspólnej wynoszący 488010/1421900. Poza sporem przy tym pozostaje to, że działka, na której posadowiony został budynek jest własnością Gminy Miejskiej K. i oddana została w użytkowanie wieczyste.

Oznacza to, że przedmiotem wspólności współwłaścicieli jest lokal niemieszkalny (...), udział w nieruchomości wspólnej i udział w prawie użytkowania wieczystego.

5. Za utrwalone należy uznać stanowisko Sądu Najwyższego, że w takim wypadku obowiązuje zasada jedności udziału w prawie wieczystego użytkowania, co oznacza, iż udział ten nie ulega podziałowi w taki sposób, że każdemu ze współwłaścicieli przysługuje odrębny udział w nieruchomości wspólnej, lecz każdemu z nich przysługuje udział w udziale wieczystego użytkowania stosownie do posiadanych udziałów we współwłasności lokalu (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2003 r., III CZP 65/03, OSNC 2004, nr 12, poz. 189, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZP 43/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 98 i z dnia 12 grudnia 2012 r., III CZP 82/12, OSNC 2013, nr 6, poz. 75). Współwłaściciele mają więc udział nie w prawie użytkowania wieczystego, ale w udziale prawa użytkowania wieczystego i w tym zakresie każdy z nich jest współużytkownikiem wieczystym.

W orzecznictwie wyjaśniono również (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2014 roku, III CZP 19/14, OSNC 2015/2/19, na którą w toku postępowania powoływali się powodowie), że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego związanego z prawem własności wyodrębnionego lokalu mieszkalnego powinna być wypowiedziana w całości wszystkim współwłaścicielom tego lokalu (art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.). Słusznie bowiem Sąd Najwyższy wskazał, że opłata za wieczyste użytkowanie jest ustalana w odniesieniu do konkretnego, określonego procentowo, udziału w wieczystym użytkowaniu związanym z prawem własności odrębnej nieruchomości, jaką jest wyodrębniony lokal. Jest to jedna opłata roczna dla tego udziału, a nie dla poszczególnych udziałów współwłaścicieli lokalu w tym udziale. Na etapie ustalania wysokości opłaty nie ma znaczenia sposób, w jaki współwłaściciele będą spełniać świadczenie, a więc czy jest ono podzielne czy nie i jakie udziały im przysługują. Nie ulega wątpliwości, że skoro art. 238 k.c. nakłada obowiązek uiszczania opłaty na użytkownika wieczystego, a art. 78 ust. 1 u.g.n. nakazuje dokonać wypowiedzenia jej wysokości również użytkownikowi wieczystemu, to złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu całej opłaty dotyczy każdego użytkownika wieczystego, niezależnie od tego, czy przysługuje mu samodzielnie prawo do udziału w użytkowaniu wieczystym związanym z danym lokalem, czy też wspólnie, w częściach ułamkowych z innymi współwłaścicielami lokalu. Współwłaściciele wyodrębnionego lokalu, którym przysługują udziały w udziale prawa wieczystego użytkowania, są użytkownikiem wieczystym w rozumieniu art. 78 ust. 1 u.g.n.

Zasada jedności udziału w nieruchomości wspólnej sprzeciwia się przyjęciu poglądu, że oświadczenie o wypowiedzeniu opłaty powinno być złożone każdemu ze współwłaścicieli wyodrębnionego lokalu w części odpowiadającej ich udziałom we współwłasności lokalu. Prowadziłoby to do niedopuszczalnej sytuacji, w której, w zależności od aktywności poszczególnych współwłaścicieli, w ramach jednego udziału w prawie użytkowania wieczystego mogłoby dojść do zróżnicowania części jednej opłaty ustalonej dla tego udziału. Przyjęte rozstrzygnięcie zapobiega takiej możliwości, gdyż mimo braku współuczestnictwa koniecznego współwłaścicieli w postępowaniu sądowym o ustalenie wysokości opłaty rocznej i braku rozszerzonej prawomocności materialnej wyroku w tej sprawie, orzeczenie dotyczy całości opłaty rocznej ustalonej dla udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z prawem współwłasności w częściach ułamkowych wyodrębnionego lokalu.

6. Wskazana powyżej i utrwalona w orzecznictwie zasada jedności udziału w nieruchomości wspólnej powoduje, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego związanego z prawem własności wyodrębnionego lokalu powinna być wypowiedziana w całości wszystkim współwłaścicielom tego lokalu. Za niedopuszczalną uznaje się sytuację, w której od wyłącznej aktywności poszczególnych współwłaścicieli, w ramach jednego udziału w prawie użytkowania wieczystego, zależy zróżnicowanie części jednej opłaty ustalonej dla tego udziału. Tym samym wyrok w sprawie ustalenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego może dotyczyć jedynie całości opłaty rocznej ustalonej dla udziału w prawie użytkowania wieczystego.

Zasada ta została potwierdzona również w odniesieniu do wyodrębnionego lokalu użytkowego pełniącego funkcję garażu wielostanowiskowego. W uchwale z dnia 6 czerwca 2018 roku, III CZP 6/18, niepublik.) Sąd Najwyższy wskazał, że opłata roczna z tytułu wieczystego użytkowania związanego z prawem własności wyodrębnionego lokalu użytkowego pełniącego funkcję garażu wielostanowiskowego powinna być wypowiedziana w całości wszystkim współwłaścicielom tego lokalu (art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami).

7. Podzielając powyższe stanowisko należało przyjąć, że Sąd pierwszej instancji, wadliwie przyjmując, że niniejsza sprawa dotyczy wyłącznie zmiany wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości w przypadku, gdy prawo to przysługuje kilku osobom posiadającym udziały w prawie użytkowania wieczystego nie rozpoznał istoty sprawy. W istocie bowiem w sprawie chodzi o sytuację, w której wyodrębniony lokal w budynku na gruncie będącym w użytkowaniu wieczystym pozostaje we współwłasności ułamkowej wielu osób, co od początku podnosili powodowie w toku niniejszego postępowania, kwestionując samą skuteczność dokonanego wypowiedzenia i wnioskując o przeprowadzenie postępowania dowodowego w tym kierunku, czego Sąd pierwszej instancji zaniechał.

Nie można jednak podzielić podniesionego na rozprawie apelacyjnej przez powoda zarzutu nieważności postępowania związanego z nieuczestniczeniem w sprawie wszystkich współwłaścicieli lokalu. Kwestia braku pełnej legitymacji po stronie powodowej nie prowadzi do nieważności postępowania. To zaś, czy i jaki skutek może odnieść wniesione przez powodów powództwo także w kontekście legitymacji będzie przedmiotem ponownego rozpoznania sprawy.

8. Z tych też przyczyn należało orzec jak sentencji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.